

Predstavitev

»Iz obilja srca govorijo usta« ali »Kar nosi srce, to usta govore,« pravita stara ljudska pregovora in nas spominjata na to, kar nam govori sam Jezus v Matejevem evangeliju (12,34). Ta drobna knjižica je svetloba (*rezume*, pisano z »z«)¹ in hkrati povzetek (*resumen*, pisano s »s«)² srca papeža Frančiška.

Drobne nitke, ki izvirajo iz skritosti – ker izvirajo iz globočine – studenca papeževih misli. To delo ti ponuja kapljico za kapljico, dan za dnem majhne požirke, da jih počasi uživaš in okušaš. Potešile bodo žejo in nam omogočile nadaljevati pot srečanja z Bogom Življenja v rekah mestnih ulic.

Zbiralec je iz papeževih zapisov in misli izbral odlomke, ki oblikujejo drobne trenutke približevanja papeževemu srcu, najintimnejšemu in skritemu delčku osebe, prostorju, kjer Božji glas odmeva v samem življenju, notranjem tabernaklju. Upanje, služenje, ponižnost, molitev, konec koncev, Jezus Kristus kot središče življenja samega in kot tisti, ki nas kliče, da hodimo za njim v služenju drugim, je središče življe-

¹ Gre za besedno igro: španska beseda *rezume*, ki se v argentinski španščini izgovarja kot [resume], pomeni prosojnost, svetloba; beseda *resumen*, ki se v argentinski španščini izgovarja [resumeⁿ], pa pomeni povzetek. Avtor sam poudarja, da gre za besedno igro, ko dodaja podatek glede zapisa ene in druge besede (pisano s »s« in pisano z »z«).

² Glej opombo 1.

nja človeka, ki je bil do nedavnega kardinal Bergoglio in je danes papež Frančišek.

Ni velikih razodetij in ne kratkih zgoščenih stavkov, gre za izkušnje življenja, približevanje stanjem, ki zahtevajo razmislek pastirja. Pastirja z »vonjem po ovcah«, kar lahko čuti in posreduje le tisti, ki jih pozna, ki jih vzame na svoje rame in poskrbi zanje. Samo Dobrega pastirja – in tistega, ki kot on vzame ovce na svoje rame – »se prime« vonj po ovcah. Samo tisti, ki se približa, ki postane bližnji, se počuti bližnjega ter čuti drugega in D drugega kot bližnjega.

Ta besedila so korak k bližnjemu (*prójimo*, pisano z »j«)³ – bližanja, nekaj takega kot približevanja (*aproximaciones*, pisano z »x«)⁴, a v bratstvu, v duhu bližnjega, bližine srca in življenja. Naj ti stavki v tebi in v meni, v vseh, vzbudijo željo po tem, da si postanemo bližnji, da se približamo eden drugemu in začutimo nujnost, ki se rojeva iz Ljubezni, iz starodavne *Charitas Christi urget nos*,⁵ ki nas spodbuja, da skrbimo za svet in Cerkev in se zavzamemo zanju, da ju skupaj z Njim nosimo mi vsi, da smo v vseh iz Njega in da smo v Njem iz vseh.

P. ALONSO SÁNCHEZ M., cmf

³ Spet gre za besedno igro, ki jo avtor poudari z opozorilom glede zapisa ene in druge besede (pisano z »j« in pisano z »x«). V španščini se za besedo »bližnji« uporablja besedo *prójimo* (pisano z »j«), iz tega korena je avtor izpeljal novo besedo: *aproximación*, pisano z »j«, ki bi jo najbolj ustrezno prevedli z »bližanje, korak k bližnjemu«, saj se sicer za besedo »približevanje« uporablja beseda *aproximación*, pisano z »x«. Obe besedi (*aproximación* in *prójimo*) izvirata iz istega latinskega korena.

⁴ Glej opombo 3.

⁵ Kristusova ljubezen nas sili (2 Kor 5,14).

Bog se nam neprestano razodeva

1. Slepí smo, brez moči sami v sebi, za odrešujoč pogled. Oklepati se te nemoči pomeni, da želimo ohranjati skrito tisto temno področje našega srca, da ne želimo biti odrešeni in tako končamo v vedno bolj in bolj mogočni slepoti, dokler srce ne pristane v dokončni otrdelosti.

2. Jezus se sooči s to trdoto srca, ki si privzame – glede na posamezne primere – različne oblike, a izvor je vedno isti: greh kot zagrinjalo, ki oslabi razum (prim. 2 Kor 3,14 in s.), kot zapustitev Boga zaradi trdovrtnosti človeka, ki se ne odpre odrešujoči Božji milosti.

3. Srečanje z Jezusom Kristusom se odvija v vsakdanjem življenju, v neposrednem iskanju molitve, v modrem razbiranju znamenj časov in v bratu.

4. Na župnijskem področju boš moral utrditi cerkveno enotnost tako, da boš deloval v skupnosti in vključil v sodelovanje redovnice in redovnike, da bodo preko svojih karizem obogatili Cerkev. Prav tako boš pomagal zvestim laikom, da bodo s širjenjem evangelizacije – pa naj bo osebna ali znotraj različnih oblik organizi-

ranega apostolata – vodili h Kristusu tista področja in okolja, kjer delujejo. Tako bodo prepojili različne časne strukture z duhom evangelija in klicali vse k sodelovanju z lastnim delom, izkušnjami in poznavanjem stvarnosti za rast cerkvene skupnosti.

5. Poduhoviti Cerkev je farizejska hinavščina. Cerkev, ki temelji na miselnosti: »Pridite noter, tu notri vam bomo dali napotke in kar ne vstopi noter, tistega ni,« je farizejstvo. Jezus nam kaže drugo pot: iti ven. Iti ven, da bi pričevali, iti ven, da bi se zanimali za brata, iti ven, da bi delili, iti ven, da bi spraševali. Učlovečiti se.

6. »Ne« hinavščini. »Ne« hinavskemu klerikalizmu. »Ne« duhovni posvetnosti. Kajti to pomeni dokazovati, da smo bolj podjetniki kakor pa možje ali žene evangelija. »Ja« bližini, hoji z Božjim ljudstvom. »Ja« drži nežnosti še posebej z grešniki, s tistimi, ki so najbolj oddaljeni. In vedeti, da Bog živi sredi med njimi.

7. Velikokrat strah srca vodi v otrdelost, a mi uporabimo vsa sredstva, da bi stanje ohranili: to je Herodova drama. Pozna Izraelovo upanje, dane so mu vse potrebne pobude, da bi v svoje srce spustil vsaj majhen žarek luči ... pa se vendar zapre; poseže po neiskrenosti in laži, nazadnje po kriminalnem dejanju.

8. Včasih se zgodi v možeh in ženah, ki sprejmejo Kristusa, da otrdelost srca ni tako popolna; da je bolj šibka in se ne izostri v greh trdovratnosti, v greh pro-

ti Svetemu Duhu. Za to krhko otrdelostjo srca gnezdi strah: strah pred razočaranjem. Strah pred tem, da bi bila veselje in radost, ki ju prinaša Gospodovo razodetje, samo kratkotrajno slepilo in nič več.

9. Pri drugih, ki so tudi mlačnega in povprečnega srca, pa prihaja do češčenja zunanjega videza, ki zakriva razodetje. Rajši imajo in iščejo to, da se kažejo dobre, da se razodevajo kot dobri. Gre za dramo ničevosti, napuha, ki je kot umetna svetloba, ki pogosto navduši, pa vendar ne razsvetljuje, ker traja samo toliko kot enodnevna cvetlica.

10. Luč Gospodovega razodetja je edina zmožna razsvetliti grešne zablode našega srca z nežno svetlobo jaslic, ki podarja edino resnično veselje: veselje zavesti, da smo odrešeni.

11. Nikoli ne bomo mogli do konca razložiti skrivnostnega načrta Boga, ki se je želel razodevati skozi zgodovino. Dolga pot, na kateri so se ljudje počasi učili – kakor otroci od svojega očeta – srečevati z obličjem Boga.

12. Nobeno razodevanje Gospoda ni bilo delno: vsako je samo v sebi skrivnostno nosilo celostnost skrivnosti njegovega odrešenjskega načrta ... a ljudje smo zaradi trdote naših src po korakih in le delno razumevali celostnost Božje skrivnosti v Kristusu.

13. Gospod je razodeval svoje odrešenje in to odrešitev so preiskovali in se vanjo poglobljali preroki, ki so prerokovali *o milosti, ki je bila namenjena vam.*

14. Prav ta zgodovina odrešenja velja tudi za naše sedanje krščansko življenje, za našo malo-veliko zgodovino. *Tako je preroška beseda za nas postala še trdnejša in prav delate, da nanjo pazite.*

15. Naučiti se brati naše življenje v luči temeljnih kamnov zgodovine odrešenja nam bo pomagalo najti razodetje iz evangeljskega oznanila, ki smo ga prejeli: Božja pravičnost, iz vere v vero.

16. Če bi zgodovino odrešenja razumevali kot vase zaprto, kot razodevanje dejanj, besed in postave Boga, pa vendar brez dostopa do Kristusa, ne bi bili sposobni sprejeti končnega razodetja, ki nas opravičuje; ne bi bili svobodni.

17. V Božje izbire ne sodijo niti družbeni sektorji niti znanost tega sveta, ampak samo preprostost in ponižnost, ki človeka pripravita do tega, da se v zgodovino vključi kot služabnik v edinem »Služabniku«, ki je tisti, ki vso to pot osmišlja.

18. Razodetje Boga v Kristusu, razkritje njegovega daru ni ostalo zaprto v Jezusovo zemeljsko bivanje: še naprej se bo razodevalo »iz vere v vero« skozi vso zgodovino prek mož in žena, ki postajajo učenci in

apostoli za druge, potem ko so v svoja lastna življenja sprejeli vero.

19. Tudi mi moremo danes in tukaj govoriti o veri naših očetov, moremo se spominjati mož in žena, ki so bili Božje orodje za razodevanje njegove milosti do nas; in moremo tudi gledati naprej ter že zdaj videti tiste, ki bodo sprejeli naše poslanstvo in naše pričevanje o tem razodetju.

20. Kot dediči sodelujemo v poslanstvu učencev: da jasno povemo, kar nam je bilo razodeto in kar nam je govoril Jezus. Tako se nadaljuje razodevanje, razglašanje, raz-skrivanje (razkrivanje) Boga. V poslušnosti *Svetemu Duhu*, ki je povod vsakega razodevanja, imamo gotovost, da prejemamo in posredujemo Kristusovo razodetje in ne človeško.

21. Jezus nas prosi, naj luč naše resnice, to je našega pričevanja za resnico, posvêti ljudem, da bodo slavili nebeškega Očeta, ko bodo videli naša dobra dela. V tem je srčika poslanstva »biti priča«: vzbuditi slavljenje, poveličevanje Očeta s pomočjo radosti, ki je zakoninjena v srcih njih, ki Očeta vidijo in slišijo.

22. Učenec na določen način ponovno oblikuje isto skrivnost Kristusovega razodetja. Po pričevanju, ki ga daje, se kaže kot luč, ki rojeva radost; in *iz radosti v slavo*. Učenec je luč. Pričevanje učenca je razlog za njegovo nenehno odpovedovanje. Oznanjati mora in

potrjevati vero v svojih bratih. Truditi se mora obujati rodovitno radost v srcu ljudi in slavljenje Očeta, ki je v nebesih. Manjšati se mora, da On raste.

23. Vsa zgodovina Božjega razodevanja, ki je zgodovina odrešenja za nas, doseže svojo polnost v Kristusu. On je tisti, ki prihaja *v polnosti časov*. On je »razodevalec« Očeta.

24. Jezus zbuja začudenje v tistih, ki ga poslušajo in vidijo delovati. Ta moč, ki zbuja začudenje, se rojeva iz njegove lastne biti, iz dejstva, da mu je dana *vsa oblast v nebesih in na zemlji* in se zato ob njem, ko razodeva Božje skrivnosti, delijo mnenja, in sicer glede na srca ljudi.

25. Spremljati življenje, da raste, objeti življenje, da ga zaščitimo, sprejeti življenje, kot je to storil Jezus. Ne moreš zavzeti selektivne drže nasproti življenju, ki se nam približa, kot so jo imeli cestinarji in grešniki, ki so mrmrali proti Jezusu; dlakocepci, kritikanti ... zakaj *jé* z grešniki, sprejema grešnike. Jezus je sprejemal življenje, kakor je prihajalo, ne pa v luksuzni embalaži.

26. Jezus Kristus – kot tisti, ki razodeva trinitarično skrivnost – bo vstopil v življenje ljudi z nikoli prej videno oblastjo, sprejel pa bo na lastnem mesu tudi zavrnitev, za katero njegovo lastno razodetje zahteva, da se razkrije.

27. Ker Jezus Kristus razodeva Boga, razsvetljuje vsakega človeka, saj je on sam *luč ljudi*. Ob prisotnosti Jezusa Kristusa *tema izginja in resnična luč že sveti*. Pa vendar to luč zavrnejo *mogočni*.

28. Zato je polnost časa in polnost Božjega sporočila oznanjena prav tistim, ki imajo s človeškega vidika manj polnosti: preprostim ljudem, tistim, ki se ponižno držijo njegovih zapovedi.

29. Kristusov dar, ki nam ga daje Oče, je izraz njegove ljubezni. To je veljavno za vse nas, ki smo blagrovani, ker nismo videli in slišali, kajti Kristusovo razodetje je Očetov dar in delo Duha in se daje vsakomur, ki dopusti, da isti Duh deluje v njegovi duši.

30. V tej zgodovini se Gospod razodeva vsakemu možu in ženi, razodeva se svoji Cerkvi sredi življenjskih dogodkov, ki so vedno sestavljeni iz milosti in greha.

31. Dan drugega Gospodovega razodetja, velik in strašen, bo konec poti. Boj za vero, ki ga možje in žene – grešni, pa vendar dobre volje – bojujejo iz dneva v dan, je zagotovilo za tisti dan. *To je Gospodov dan*. Prišel bo v polnosti svoje moči. In tu se bo prikazala, se bo odkrila (to bo razglašenje in razskritje) nebeška slava. To bo dan končnega razodetja.